

Птича майка.

На джбовитѣ клончета седѣли петъ мѣнички птиченца. Седятъ и искатъ да ядатъ; а майка имъ хвърка, бързо лети, лови мухи, комари, пеперудки и гжсенички. . . Видѣла я лисицата, па ѝ казала:

— У, колко не-
хранимайковци, кол-
ко готованчета си
имала ти! Колко
се трудишъ и из-
мжчвашъ, за да ги
отхранишъ! Чувай!
Хвърли ги на зе-
мята; азъ ще ги
изямъ, а ти спокойна ще бждешъ; нѣма да имашъ
никакви грижи и мжки. . .

Разсърдила се птичката и гнѣвно зачороликала:
— Не готовановци сж това, а мои мили —
безпомощни дѣчица. Да ги храня и отгледамъ,
това е най-голѣмата радостъ за мене. По-скоро азъ
ще гладувамъ, но дѣцата си гладни нѣма да оставя.
Ще пораснатъ тѣ, сами ще почнатъ пиленца да си
отхранватъ... Върви си ти, хитра и зла лисано! Бѣгай
отъ тука, че ако викна кучето, зло ще те сполети!..

Уплашила се лисицата, подвила опашка и въ
най-гжстата гора избѣгала. . .

Г. Стояновъ.